

1.1 สภาพปัญหา

สหประชาชาติเป็นองค์การระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดในขณะนี้ ได้รับการก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1945 ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลง โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ คือ การธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ การส่งเสริมสิทธิมนุษยชน การเคารพในหลักความยุติธรรมและกฎหมายระหว่างประเทศ การส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากรโลก ตลอดจนการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา สหประชาชาติได้ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม การลดอาวุธ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเศรษฐกิจและสังคมนั้น สหประชาชาติมีส่วนช่วยปรับปรุงวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของประชากรโลกให้ดีขึ้น ดังนั้นเมื่อเวลาเสียดิบ กลายมาเป็นปัญหาใหญ่และร้ายแรงที่คุกคามความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม ของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกสหประชาชาติได้เข้ามาดำเนินการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง

องค์การอนามัยโลกได้ให้นิยามเรื่องยาเสพติดให้โทษว่า เป็นสิ่งที่มีเมื่อเสพแล้วผู้เสพจะเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจในการที่จะได้เสพต่อไปโดยไม่สามารถหยุดเสพได้ ทั้งนี้ปริมาณการเสพดังกล่าวจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายและจิตใจในภายหลัง ซึ่งลักษณะของผู้ติดยาเสพติดจะมีพฤติกรรม¹ คือ

- 1). มีความต้องการรุนแรง และจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งยาเสพติด
- 2). มีแนวโน้มจะเสพยาเสพติดเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
- 3). มีสภาพจิตใจและร่างกายที่ต้องพึ่งยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา

---

¹ อภิรัฐ พุ่มกุมาร. วิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ไทย-สหรัฐอเมริกา : ศึกษากรณีพัฒนาการความร่วมมือขององค์กรเกี่ยวกับการควบคุมและปราบปรามยาเสพติด ระหว่าง ค.ศ. 1987-1997. ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542, หน้า 170.

จากคำนิยามที่กล่าวมาข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่าผู้ที่ติดยาเสพติดนั้น จะเป็นพวกที่เริ่มเสพยาเสพติดแล้วเกิดความพึงพอใจจึงเสพยาติดต่อกันและเมื่อเกิดการติดยาจึงจำเป็นต้องให้ยารุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนร่างกายและจิตใจต้องตกเป็นทาสและเลิกไม่ได้ซึ่งทำให้ต้องพึ่งยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งการติดยาเสพติดมีสาเหตุมาจากทางสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และที่สำคัญคือ ความอ่อนไหวทางอารมณ์ และจิตใจ ส่วนภัยของยาเสพติดก็มีมากมายหลายประการ เช่น 1) ด้านร่างกาย ทำให้อารมณ์และจิตใจไม่ปกติ ฟุ้งซ่าน ขาดความสุข ทำงานไม่ได้ผล ร่างกายอ่อนเพลีย หดแรงแกลยคร่ำน เนื่องจากกินไม่ได้นอนไม่หลับจึงทำให้สุขภาพเสื่อมโทรมเร็วขึ้น เป็นสาเหตุนำไปสู่การเจ็บไข้ในลักษณะอื่น ๆ 2) ด้านสังคม โดยทั่วไปเมื่อผู้ใดเสพยาเสพติด จะกลายเป็นผู้ทำลายชื่อเสียงเกียรติยศของวงศ์ตระกูล ทำให้ญาติพี่น้องรังเกียจและเป็นที่รังเกียจของสังคม ไม่มีผู้ใดอยากคบค้าสมาคมด้วย 3) ด้านเศรษฐกิจ ทำให้เสียแรงงาน และประสิทธิภาพในการผลิตไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะผู้ติดยาเสพติดมักจะไม่ชอบทำงาน ทำให้กระทบกระเทือนรายได้ของประเทศ ซึ่งถ้ามีคนติดยาเสพติดเป็นจำนวนมาก แรงงานการผลิตก็จะลดลง และ 4) ด้านการปกครอง ทำให้ประเทศต้องเสียงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามปีละมาก ๆ อีกทั้งยังต้องจัดสถานที่ไว้รักษาพยาบาล ทำให้รัฐเสียเงินงบประมาณไปโดยเปล่าประโยชน์ แทนที่จะนำเงินนั้นไปทำนุบำรุงประเทศในด้านอื่น ๆ²

เพราะฉะนั้น ปัญหายาเสพติดจึงเป็นปัญหาใหญ่ซึ่งประเทศใดประเทศหนึ่งไม่สามารถแก้ไขปัญหายาเสพติดได้โดยลำพัง จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกัน จึงทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติด สหประชาชาติในฐานะที่เป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีภารกิจในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคม ที่เกิดขึ้นในสังคมโลก ก็ได้เล็งเห็นและตระหนักถึงอันตรายของยาเสพติดและตระหนักถึงความจำเป็นที่ประเทศต่าง ๆ จะต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหายาเสพติดภายใต้ความร่วมมือในกรอบของสหประชาชาติ ฉะนั้น สหประชาชาติ จึงได้จัดตั้งองค์กรขึ้นมารองรับการแก้ไขปัญหายาเสพติด และจัดทำสนธิสัญญาเพื่อควบคุมยาเสพติดระหว่างประเทศขึ้นมาหลายฉบับ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือและประสานงานระหว่างประเทศต่าง ๆ และประการสำคัญก็คือ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบังคับให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมและแก้ไขปัญหายาเสพติด ดังจะเห็นได้จากการที่ สมัชชา (General Assembly) องค์กรหลักของสหประชาชาติได้จัดทำคำประกาศทางการเมือง (political declaration) เพื่อให้เป็นหลักการในการปฏิบัติเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด พร้อมกับได้จัดตั้งองค์กร

² อภิรัฐ พุ่มกุมาร. เรื่องเดียวกัน, หน้า 176.

รอง (subsidiary organ) ซึ่งได้แก่โครงการควบคุมยาเสพติดระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (United Nations International Drug Control Programme – UNDCP) ขึ้นในปี ค.ศ. 1990 และเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม ค.ศ.1991³ เพื่อใช้เป็นหน่วยงานในการร่วมมือกับนานาประเทศที่ประสบกับปัญหาเสพติดทั้งหลายทั่วโลก

สำหรับ สนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ใช้แพร่หลายในการควบคุมยาเสพติดและแก้ไขปัญหายาเสพติด คือ 1) อนุสัญญาเฉพาะว่าด้วยยาเสพติดให้โทษปี ค.ศ. 1961 (Single Convention on Narcotic Drugs, 1961)⁴ และได้มีพิธีสารปี ค.ศ. 1972 เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญาเฉพาะว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ ปี ค.ศ. 1961 (The 1972 Protocol Amending the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961) เพื่อขยายขอบข่ายการควบคุมยาเสพติดให้กว้างยิ่งขึ้น เช่น ให้ความสำคัญทางด้านการป้องกัน การบำบัดรักษา และฟื้นฟูสมรรถภาพ ฯลฯ 2) อนุสัญญาว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ปี ค.ศ. 1971 (Convention on Psychotropic Substances, 1971) และ 3) อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ปี ค.ศ. 1988 (Convention against Illicit Traffic on Narcotic Drugs and Psychotropic Substances 1988)⁵

สนธิสัญญาดังกล่าวข้างต้นจัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ในการปราบปรามการลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ โดยได้กำหนดมาตรการเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศขึ้น อาทิ การยึดทรัพย์สินจากการค้ายาเสพติด การดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาคาสิโน ความร่วมมือในการต่อต้านและปราบปรามอาชญากรรมระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น การปราบปรามการค้ายาเสพติดทางทะเล เป็นต้น

แต่ถึงแม้ว่า สหประชาชาติ ได้ทำทุกวิถีทางไม่ว่าจะเป็น การจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อดูแลเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหายาเสพติด หรือทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศเพื่อควบคุมและปราบปรามยาเสพติดเพื่อให้ประเทศต่าง ๆ ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อกำจัดยาเสพติดอยู่ภายในประเทศของตนเองก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนว่าจะยังไม่เพียงพอ และดูเหมือนว่าเป็นการแก้ไขปัญหาที่

³ United Nations Handbook, 1998. Page 189

⁴ กองวิชาการและการต่างประเทศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, ไทยกับสหประชาชาติ : ความร่วมมือในรอบ 50 ปี. (กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดเอราวัณการพิมพ์, 2538), หน้า 123

⁵ กองวิชาการและการต่างประเทศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, เรื่องเดียวกัน, หน้า 124

ปลายเหตุไม่ใช่การแก้ไขปัญหาคือต้นเหตุ ฉะนั้นเพื่อที่จะทำให้การแก้ไขปัญหายาเสพติดได้ผลอย่างเต็มที่ และมีประสิทธิภาพสูง สหประชาชาติ จึงได้ให้ความช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้านแก่ประเทศต่าง ๆ ที่ประสบกับปัญหายาเสพติด ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการให้ความช่วยเหลือทางด้านการปลูกพืชทดแทนและพัฒนาพื้นที่สูง ด้านการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ด้านการวิจัย ด้านการป้องกันยาเสพติด ด้านการให้ทุนศึกษาดูงานและฝึกอบรมด้านยาเสพติด เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งที่ผ่านมาสหประชาชาติก็ได้ให้ความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ เหล่านี้แก่หลาย ๆ ประเทศ ในทุกภูมิภาคของโลก อาทิ เช่น ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อเมริกาใต้ เป็นต้น โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก็มีหลายประเทศที่ประสบกับปัญหายาเสพติดอย่างรุนแรง เช่น เมียนมาร์ ไทย และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นต้น

ทุกประเทศที่ประสบกับปัญหายาเสพติดในภูมิภาคนี้ ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีกับสหประชาชาติ โดยเฉพาะสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีการร่วมมือด้านยาเสพติดกับสหประชาชาติมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1988⁶ และนอกจากสหประชาชาติแล้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ยังได้ร่วมมือกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกา รวมทั้งองค์กรที่ขึ้นกับรัฐบาล และองค์การพัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organizations - NGOs) ต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือแก่รัฐบาลลาวในโครงการต่าง ๆ เพื่อป้องกันและปราบปรามยาเสพติดโดยเฉพาะฝิ่น ซึ่งเป็นยาเสพติดประเภทหนึ่งที่ได้เข้ามามีบทบาทในสังคมลาว ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 ต่อมาเมื่อประเทศลาวได้ตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศจักรวรรดินิยม ประเทศเหล่านั้น ก็ได้ใช้ฝิ่นเพื่อมอมเมาคนลาว จากนั้น การปลูกฝิ่นก็ได้เริ่มมีการขยายตัว นับตั้งแต่ทศวรรษ 1960s เป็นต้นมา ในระหว่างสงครามปลดปล่อยประเทศลาว พ่อค้าขายของเถื่อน ยาฝิ่น ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจการปกครองรัฐบาลเวียงจันทน์ ที่ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ก็ได้ฉวยโอกาสอย่างเต็มที่ และโดยเฉพาะในเขตล่องแจ้ง ที่อยู่ภายใต้อำนาจเถื่อน ของพวกทหารวังปาว* ที่เรียกกันว่า “ พวก หว่อมเขี้ยว ” พวกเขาเหล่านี้ได้อาศัยรายรับจากการผลิตและขายฝิ่น และเฮโรอีน เพื่อเป็นงบประมาณในการทำสงคราม ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้ชี้นำและระดมประชาชนเผ่าต่าง ๆ ในเขตภูดอยทางภาคเหนือให้ปลูกฝิ่น เพื่อเป็นวัตถุดิบสนองให้โรงงานผลิตเฮโรอีน ของพวกเขา ภายหลังที่ผลิตเฮโรอีนแล้ว พวกเขาได้นำไปขายให้บรรดาประเทศใกล้เคียง จึงทำให้การปลูกฝิ่นช่วงระยะเวลานั้นมีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง และผลผลิตก็สูง จนทำให้ประเทศลาวเป็นที่รู้จัก

⁶ คณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติด, คาดคะเนทิศทางแผนการลดล้างการปลูกฝิ่นอยู่ สปป.ลาว แต่จนถึงปี 2005, หน้า 1.

* ทหารฝ่ายขวาที่ตั้งกัอยู่ภายใต้การบังคับบัญชา ของนายพันวังปาว ในช่วงสมัยสงครามอินโดจีน

กันโดยทั่วไปว่าเป็นหนึ่งในประเทศของ “ สามเหลี่ยมทองคำ ” ด้วยสภาพการณ์เป็นเช่นนี้ การปลูกฝิ่นจึงได้กลายเป็นประเพณี และแบบแผนดำรงชีวิตของประชาชนชาวเขา ส่วนมากอยู่ในเขตภาคเหนือของลาว เช่น แขวงอุดมไซ แขวงหัวพัน และแขวงพงสาตี เป็นต้น

หากย้อนกลับไปในอดีตเมื่อรัฐบาลลาวได้ประกาศสถาปนา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (Lao People's Democratic Republic – Lao P.D.R) ในปี ค.ศ.1975 ก็ได้ถือเอาปัญหานี้เป็นปัญหาสำคัญ และพยายามหาช่องทางแก้ไข โดยได้ดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในลาว ตลอดมา ซึ่งจะเห็นได้จากการจัดตั้งโครงการต่าง ๆ ขึ้นมาอย่างมากมาย อาทิ เช่น โครงการร่วมมือกับสหประชาชาติ เพื่อทำการล้มล้างการปลูกฝิ่น ที่เมืองฮ่ม-ผาละแวก แขวงเวียงจันทน์ ขอบเขตเมืองดังกล่าวมีเนื้อที่การปลูกฝิ่นประมาณ 500 เฮ็กตาร์* และการผลิตฝิ่นได้ไม่ต่ำกว่า 3,500 กิโลกรัมในแต่ละปี ภายหลังจากสิ้นสุดโครงการในขอบเขตระยะเวลา 10 ปี การผลิตฝิ่นได้ลดลงยังเหลือเพียง 50 กิโลกรัมต่อปี ประชาชนส่วนมากทั้งในเขตโครงการ และนอกโครงการจากเขตภูเขาสูง ได้ลงมาเข้าร่วมการเคลื่อนไหวกักตุนปลูกข้าว ปลูกหมอน เลี้ยงหมอน ปลูกกาแฟ ปลูกต้นไม้อุตสาหกรรม และอื่นๆ ซึ่งได้ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ทางด้าน วัฒนธรรม และสังคม ก็น่าดีขึ้นไปพร้อม ๆ กัน รูปแบบของการปฏิบัติโครงการผาละแวก ได้ทำให้นานาประเทศมีความสนใจต่อปัญหาการปลูกฝิ่นในลาวมากขึ้น และมีแผนการร่วมมือกับรัฐบาลลาวหลายโครงการ ที่ได้ผลรับอย่างน่าพึงพอใจ เช่น โครงการร่วมมือลาว-อเมริกา ที่แขวงหัวพัน ระยะเวลา 12 ปี ใช้งบประมาณ 16,631,525 เหรียญสหรัฐอเมริกา, โครงการลาว-สหประชาชาติ ที่เมืองหนองแฮด แขวงเชียงขวาง, โครงการลาว-องค์การความร่วมมือทางเทคนิคแห่งประเทศเยอรมนี (German Technical Cooperation - GTZ) ที่เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา และโครงการลาว-องค์การช่วยเหลือศาสนาคริสต์แห่งประเทศไทย (Norwegian Church Aid – NCA) ที่เมืองลอง แขวงบ่อแก้ว เป็นต้น

ผลการตรวจสอบปี ค.ศ. 2001 ได้ทำให้ทราบว่า เนื้อที่การปลูกฝิ่นอยู่ประเทศลาวมี 17,251 เฮ็กตาร์ และผลผลิตฝิ่นมีประมาณ 117,5 ตัน ซึ่งบรรดาแขวงที่มีการปลูกฝิ่นมากมี แขวงพงสาตี อุดมไซ หลวงน้ำทา เชียงขวาง และแขวงหลวงพระบาง สำหรับแขวงที่มีเนื้อที่ปลูกฝิ่นลดลงมากมี แขวงหัวพัน ลดลงร้อยละ 26 แขวงอุดมไซ ลดลงร้อยละ 23 และ แขวงผังสาตี ลดลงประมาณร้อยละ 15 และเนื้อที่การปลูกฝิ่นทั่วประเทศลดลง 1,802 เฮ็กตาร์ หรือลดลงประมาณร้อยละ 10 ถ้าเปรียบเทียบกับการผลิตและการปลูกฝิ่นปี ค.ศ. 2000 (ดูตารางที่ 1.1 หน้า 8) ซึ่ง

* 1 เฮ็กตาร์ มีขนาดเท่ากับ 10,000 ตารางเมตร

การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของการผลิตฝิ่นในบางท้องถิ่นของลาว ในแต่ละปีนั้นขึ้นกับเงื่อนไขหลายอย่าง เช่น ความเอาใจใส่ของคณะพรรค และอำนาจการปกครองท้องถิ่น การเปลี่ยนแปลงของสภาพดินฟ้าอากาศ⁷ เป็นต้น

1.2 ความสำคัญของประเด็นปัญหา

ความร่วมมือในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในลาว ระหว่างสหประชาชาติ กับรัฐบาลลาว นั้น เป็นประเด็นที่สำคัญประการหนึ่งในความสัมพันธ์ของฝ่ายระหว่างสหประชาชาติ กับรัฐบาลลาว ได้มีความตระหนักร่วมกันถึงภัยอันตรายร้ายแรงของปัญหายาเสพติด ในกรณีของประเทศลาว จะเห็นได้ว่ารัฐบาลลาวมีเจตนารมณ์ที่ไม่ส่งเสริม หรือสนับสนุนบุคคลที่มีเหตุให้ต้องสงสัยว่าเข้าไปเกี่ยวข้อง หรือพัวพันกับการค้า ปลูก และผลิตยาเสพติดให้เข้ามามีบทบาทในการบริหารประเทศ ทั้งนี้เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างลาว กับสหประชาชาติ รวมถึงบรรดาประเทศต่าง ๆ ในเรื่องอื่น ๆ ด้วย

สำหรับความร่วมมือในด้านอื่นที่เกี่ยวกับยาเสพติดนั้น สหประชาชาติ และลาว ก็ได้ร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการแก้ไขปัญหาค้ายาเสพติดทั้งในระดับทวิภาคี และพหุภาคี โดยในระดับทวิภาคีนั้น ประเทศลาว และสหประชาชาติ ได้ดำเนินความร่วมมือกันในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสานความร่วมมือ เพื่อสกัดกั้นการลักลอบลำเลียงยาเสพติดจากบริเวณที่มีการเพาะปลูกไปยังตลาดโลก และสามารถสกัดกั้นการลักลอบลำเลียงยาเสพติดไปสู่ภายนอกได้หลายราย เห็นผลอย่างเป็นรูปธรรม

นอกจากนี้แล้ว การศึกษาเรื่องความร่วมมือในการปราบปรามยาเสพติดยังมีนัยสำคัญทางทฤษฎีที่น่าสนใจเกี่ยวกับบทบาทและอำนาจหน้าที่ของรัฐในโลกปัจจุบัน กล่าวคือนักวิชาการบางกลุ่มได้เสนอว่า บทบาทและอำนาจของรัฐระยะหลังมานี้ได้เสื่อมคลายลง มีองค์การที่ไม่ใช่รัฐ เช่น บรรษัทข้ามชาติ กลุ่มก่อการร้าย และองค์การข้ามชาติอื่น ๆ ได้กลายเป็นพลังที่ขึ้นมาท้าทายอำนาจรัฐ องค์การอาชญากรรมข้ามชาติก็เป็นตัวอย่างอันหนึ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความถดถอยของอำนาจรัฐ⁸ การศึกษาเรื่องความร่วมมือระหว่างรัฐ กับองค์การระหว่างประเทศในการปราบปราม

⁷ คณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติด, *คาดคะเนทิศทางแผนการลดล้างการปลูกฝิ่นอยู่ สปป.ลาว* ตั้งแต่ปี 2005, หน้า 2.

⁸ Robert D. Tomasek, "Comple Interdependency Theory : Drug Barons as Transnational Groups," in *Theory and Practice of International Relations*, William C. Olson ed. (Washington, D.C. : Prentice-Hall, 1994), p. 279.

ขบวนการค้ายาเสพติด จึงมีส่วนที่จะชี้ให้เห็นว่า รัฐหรือความร่วมมือระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศ จะยังคงมีศักยภาพเพียงพอที่จะควบคุมและจัดการกับพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาขององค์การข้ามชาติ เช่น ขบวนการผลิตและค้ายาเสพติด

นอกจากนี้แล้ว ปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะปัญหาการค้ายาเสพติด ยังถือเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจชนิดหนึ่งที่ดูลึกลับและน่ากลัวสำหรับคนธรรมดาสามัญ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับผู้มีอิทธิพลระดับสูงในระดับชาติและระหว่างประเทศ และเป็นเรื่องที่ไม่เปิดเผย และมีลักษณะแอบแฝง ซ่อนเร้น เพื่อหลีกเลี่ยงการจับกุม จึงทำให้ไม่ทราบแน่ชัดว่ามูลค่าที่แท้จริงของกิจกรรมดังกล่าวมีมากน้อยเพียงใดแต่เงินที่สะพัดในธุรกิจนี้จะมีขนาดใหญ่มาก เมื่อเทียบกับกิจกรรมผิดกฎหมายชนิดอื่น อาทิเช่น การค้าของเถื่อน ของหนีภาษี เป็นต้น การดำเนินกิจกรรมผิดกฎหมายเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดที่มีมูลค่ามหาศาลนี้ มีผลกระทบที่สำคัญต่อระบบการเมืองและการบริหารประเทศในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับยาเสพติดจึงนับว่ามี ความสำคัญมาก ซึ่งอย่างน้อยก็จะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายร่วมกัน และนำมาเป็นมาตรการในการแก้ไขปัญหาการค้ายาเสพติดที่เกิดขึ้น⁹

เงินรายได้จากการค้ายาเสพติดนี้ ผู้ค้ามักจะนำมาฟอกให้เป็นเงินที่ถูกต้องตามกฎหมายในรูปลักษณะต่าง ๆ สร้างฐานะความร่ำรวย รวมทั้ง เกียรติยศ ชื่อเสียงให้แก่ตัวเอง แล้วยังหลบเลี่ยงความผิดด้วยการหนีออกจากประเทศที่ตัวเองได้กระทำความผิดอีกด้วย ทำให้ยากต่อการหาพยานหลักฐานมาฟ้องลงโทษผู้กระทำความผิด หรือติดตามจับกุมตัวมาดำเนินคดีในประเทศที่ความผิดเกิด ความร่วมมือระหว่างประเทศจึงนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมาก ที่จะแสดงให้เห็นถึงการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเข้าแก้ไขปัญหายาอาชญากรรม ซึ่งยากที่ประเทศใดประเทศหนึ่งจะสามารถกระทำได้โดยลำพัง และสำหรับประเทศลาวนั้น ได้มีองค์การระหว่างประเทศที่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลลาวมาโดยตลอด คือ สหประชาชาติ สมาคมอาเซียน องค์การตำรวจสากล องค์การที่ขึ้นกับรัฐบาล และองค์การพัฒนาเอกชน (NGOs) ซึ่งในความร่วมมือระดับทวิภาคี และพหุภาคี ประเทศลาวก็ได้ให้ความร่วมมือในการควบคุมและปราบปรามปัญหายาเสพติดอยู่ในลาวและระหว่างประเทศตลอดมา

ความสำคัญของประเด็นปัญหาอีกประการหนึ่ง ก็คือ ปัญหายาเสพติดได้กลายเป็นปัญหาอาชญากรรมระหว่างประเทศ และเป็นปัญหามนุษยธรรมระหว่างประเทศ โดยได้ส่งผลให้เกิด

⁹ อัมมาร สยามวาลา และ ชัยยุทธ ปัญญาสวัสดิ์สุทธิ์, “บทบาทของการลักลอบค้ายาเสพติดในเศรษฐกิจไทย,” *วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์* 10 (มีนาคม 2535) : 5.

ปัญหาทางสังคมต่าง ๆ ตามมา รวมถึงปัญหาในเรื่องของการคอร์รัปชัน และคุณภาพชีวิต โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นในประเทศพัฒนาแล้วอย่างเช่นสหรัฐอเมริกา หรือประเทศกำลังพัฒนาเช่น ไทย และประเทศด้อยพัฒนาอย่างลาว ก็เช่นเดียวกัน จะตกเป็นทาสของยาเสพติดในรูปแบบต่าง ๆ อันนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาทางสังคมนานัปการ หรืออาจมีการตั้งกลุ่มมั่วสุมของผู้ติดยาเสพติดด้วยกัน คบคิดกันไปกระทำการอันมิชอบด้วยกฎหมาย ก่อทวนความสงบสุขให้แก่สังคมทั่วไป เป็นปัญหาต่อเนื่องไปถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนพลเมืองภายในประเทศ สภาพการณ์เช่นนี้มีเพิ่มมากขึ้นในทุกประเทศ และเป็นปัญหาร่วมที่ประเทศต่าง ๆ จะต้องร่วมมือกันแก้ไข และความร่วมมือที่เป็นรูปธรรมที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ความร่วมมือกับ สหประชาชาติ

ตารางที่ 1.1

เนื้อที่การปลูกฝิ่นอยู่ สปป.ลาว ปี 1998, 2000 และ 2001 (หน่วย: เฮกตาร์)
(เลียงลำดับจากมากไปหาน้อย)

ลำดับ	จังหวัด	1998	2000	2001
I	อุดมไซ	5.597	4.061	3.113
II	หัวพัน	3.450	3.921	2.903
III	พงสาลี	5.778	3.872	3.278
IV	หลวงพระบาง	2.786	3.036	2.950
V	หลวงน้ำทา	3.593	1.514	1.681
VI	เชียงขวาง	2.902	1.376	1.427
VII	ไซยะบูลี	1.014	508	729
VIII	บ่อแก้ว	428	448	427
IX	ไซสมบูน	-	224	521
X	บอลิคำไซ	617	73	105
XI	เวียงจันทน์	672	19	117
	รวม	26.837	19.052	17.251

ที่มา : คณะกรรมการแห่งชาติลาวเพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติด, 2001

รัฐบาลลาว ได้มีนโยบายควบคุมและปราบปรามยาเสพติดตลอดมานับแต่ปี ค.ศ. 1975 แต่ก็ดูเหมือนว่าในช่วงระยะเวลาดังกล่าวการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดในลาว จะไม่ได้รับผลเท่าที่ควร เนื่องจากว่าประเทศลาวในขณะนั้นพึ่งได้รับเอกราช และอยู่ในช่วงระยะเวলাกำลัง

ปรับเปลี่ยนอำนาจการปกครองใหม่ รวมทั้งการสร้างประเทศขึ้นมาใหม่ จากที่ต้องตกเป็นเมืองขึ้นของต่างชาติมานาน จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1988 รัฐบาลลาว ได้ตัดสินใจร่วมมือกับสหประชาชาติ ในการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดในลาว และได้จัดตั้งคณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติดขึ้นในปี ค.ศ. 1990 เพื่อใช้เป็นหน่วยงาน หรือองค์กรในการร่วมมือกับสหประชาชาติ และประเทศต่าง ๆ ทางด้านการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดโดยตรง

นับจากนั้นสหประชาชาติก็ได้ให้ความช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้านแก่ประเทศลาว ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการให้ความช่วยเหลือทางด้านการปลูกพืชทดแทนและพัฒนาที่สูง ด้านการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ด้านการป้องกันยาเสพติด โดยได้จัดทำเป็นโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการลดผ่านการปลูกและนำใช้ฝิ่นอยู่แขวงบ่อแก้ว และแขวงขวางน้ำทา ชั้น I โครงการหน่วยอำนวยความสะดวกแผนยุทธศาสตร์ปลูกลดฝิ่น เป็นต้น ซึ่งโครงการต่าง ๆ เหล่านี้ได้ทำให้เนื้อที่ปลูกฝิ่น และการผลิตฝิ่นในลาวลดลง

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงมุ่งที่จะค้นคว้าเพื่อแสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จของรัฐบาลลาวในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในลาวในระหว่างปี ค.ศ. 1990 – 2001 นั้น เป็นผลมาจากความช่วยเหลือของสหประชาชาติเป็นปัจจัยหลัก

1.3 สมมุติฐานในการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องความร่วมมือระหว่างลาว กับ สหประชาชาติ ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด, ค.ศ. 1990 – 2001 นั้น ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่า **ความช่วยเหลือของสหประชาชาติเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้รัฐบาลลาวประสบความสำเร็จในการแก้ไขปัญหายาเสพติด**

1.4 กรอบความคิดในการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งที่จะศึกษาความร่วมมือระหว่างสหประชาชาติ กับรัฐบาลลาวในการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดในลาว โดยผ่านองค์กรหรือหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้น ได้แก่ คณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติด (Lao National Commission for Drug Control and Supervision) และ โครงการควบคุมยาเสพติดระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (United Nations International Drug Control Programme – UNDCP) โดยมีกรอบความคิดสำคัญที่นำมาใช้ตอบประเด็นปัญหา และพฤติกรรมต่าง ๆ คือ เรื่องความร่วมมือระหว่าง

ประเทศ (international cooperation concept) และเรื่องระบบระหว่างประเทศ (international regime approach) ดังนี้

1.4.1 ความร่วมมือระหว่างประเทศ (international cooperation concept) เอิร์นส์ท ฮาส (Ernst.Hass) อธิบายว่า ความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นกระบวนการที่ตัวแสดงต่าง ๆ ยินยอมมอบอำนาจหน้าที่ และการตัดสินใจของตนเกี่ยวกับการดำเนินปฏิสัมพันธ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเดิมเคยกระทำกันไปตามลำพังไปให้กับสถาบันระหว่างประเทศ¹⁰

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ผลักดันให้ตัวแสดงสร้าง หรือขยายขอบเขตความร่วมมือระหว่างประเทศก็คือ การมีภัยคุกคาม หรือแนวโน้มที่จะเกิดภัยคุกคามร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภัยคุกคามในรูปของการใช้กำลังรุนแรง นอกจากนี้แล้วความร่วมมือระหว่างประเทศยังอาจเกิดขึ้น จากความต้องการที่จะลดโอกาสของการเกิดความขัดแย้งระหว่างประเทศ¹¹ ซึ่งในประเด็นนี้ เดวิด มิทรานี (David Mitraný) เห็นว่า ความร่วมมือที่เกิดขึ้นนั้นอาจเริ่มต้นจากเรื่องทางเทคนิคบางประเภทที่ประเทศต่าง ๆ ไม่สามารถดำเนินการได้ตามลำพัง เนื่องจากแต่ละฝ่ายมีทรัพยากรอยู่ จำกัด และการที่จะนำเอาทรัพยากรเหล่านั้นไปใช้ทำกิจกรรมทุกอย่างด้วยตนเอง ก็จะกลายเป็น การสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ¹² หลังจากนั้นแล้วความร่วมมือดังกล่าวก็ค่อย ๆ ขยายขอบเขตออกไป ตามลำดับ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความร่วมมือระหว่างประเทศจะขยายขอบเขตออกจากประเด็นที่เป็นเรื่องเฉพาะไปสู่ความร่วมมือในระดับที่กว้างขวางมากยิ่งขึ้น¹³ พัฒนาการของความร่วมมือระหว่างประเทศนั้นจะดำเนินไปบนพื้นฐานของการประสานนโยบายและการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมระหว่างประเทศสมาชิก เพื่อรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ที่มีความสำคัญสูงของทุกฝ่าย เช่น การรักษาเอกราช อธิปไตย และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

จากคำอธิบายข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่า กรอบความคิดเรื่องความร่วมมือระหว่างประเทศน่าจะมี ความเหมาะสมในการนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ถึงสาเหตุ หรือปัจจัยที่นำไปสู่การ

¹⁰ E. B. Hass, *Beyond the nation-state* (Stanford : Stanford University Press, 1964), p. 29.

¹¹ James E. Dougherty and Robert L. Pfaltzgraff, Jr. *Contending Theories of International Relations*, 2nd Edition, (New York : Harper & Row Publisher, 1981), p. 279.

¹² K. J. Holsti. *International Politics : A framework for analysis*, 6th Edition, (New Jersey : Prentice-Hall, 1992)

¹³ James E. Dougherty and Robert L. Pfaltzgraff, Jr. *Contending Theories of International Relations*, 2nd Edition, (New York : Harper & Row Publisher, 1981), p. 281.

สร้างความร่วมมือระหว่างรัฐบาลลาว กับประเทศต่าง ๆ ทั้งในส่วนรัฐบาลต่อรัฐบาล และในส่วน
ของตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐ

1.4.2 ระบอบระหว่างประเทศ (international regime approach) Robert O. Keohane กล่าวไว้ว่า หมายถึง ชุดของ หลักการ (principles) บรรทัดฐาน (norms) กฎเกณฑ์ (rules) และระเบียบการตัดสินใจ (decision-making procedures) ที่แสดงออกอย่างชัดเจน โดยปริยายซึ่งทำให้ความคาดหวังต่าง ๆ ของตัวแสดงมาบรรจบกันได้¹⁴

นอกจากนี้ Oran R. Young ก็ได้กล่าวไว้ว่า ระบอบระหว่างประเทศ คือ สถาบันทางสังคม ที่ครอบงำการกระทำของกิจกรรมต่าง ๆ ที่เฉพาะเจาะจงเช่นเดียวกับสถาบันทางสังคมอื่น ๆ ระบอบระหว่างประเทศมีรูปแบบของพฤติกรรมหรือการกระทำที่ทำให้ความคาดหวังต่าง ๆ มาบรรจบกันได้¹⁵ และ

Stephen D. Krasner กล่าวว่า ระบอบระหว่างประเทศ หมายถึงชุดของหลักการ บรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ และระเบียบการตัดสินใจทั้งแบบที่เปิดเผยและที่บอกเป็นนัยซึ่งทำให้ความคาดหวังต่าง ๆ ของตัวแสดงสามารถรวมกันได้
ในบริเวณจำกัดในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ¹⁶ ซึ่งสามารถที่จะแยกอธิบายได้ดังนี้¹⁷

(1) หลักการ (principles) หมายถึง ความเชื่อในสาเหตุ ความเป็นจริง และความถูกต้อง ยุติธรรม

(2) บรรทัดฐาน (norms) หมายถึง มาตรฐานของพฤติกรรมซึ่งถูกกำหนดออกมาในรูปแบบสิทธิหน้าที่และข้อห้ามต่าง ๆ

(3) กฎเกณฑ์ (rules) หมายถึง เงื่อนไข หรือบทบัญญัติเฉพาะของการกระทำระหว่างสมาชิก

¹⁴ Robert O. Keohane, " The Demand for Regime," in International Regime, ed. Stephen Krasner, (London: Cornell University Press, 1963), p. 141.

¹⁵ Oran R. Young, " Regime Dynamic : The Rise and The Fall of International Regime," in International Regime, ed. Stephen Krasner, (London : Cornell University Press, 1963), p. 93.

¹⁶ Stephen Krasner, ed., International Regime. (London : Cornell University Press, 1963), p. 2.

¹⁷ Stephen Krasner, " Structural Causes and Regimes Consequences : Regimes as Intervening Variables," International Organization, 36, No. 2 (Spring 1982), p. 186.

(4) ระเบียบการตัดสินใจ (decision-making procedures) หมายถึง กระบวนการเลือก และตัดสินใจจากตัวเลือกที่มีอยู่เพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง

กล่าวโดยสรุปแล้ว ระบบระหว่างประเทศคือ ชุดของหลักการ บรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ และ ระเบียบการตัดสินใจที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันของตัวแสดงในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะที่มีความขัดแย้งหรือประเด็นใดก็ตามที่มีความรุนแรง ทั้งนี้ เนื่องจากระบบระหว่างประเทศมีลักษณะอนาธิปไตย (anarchy) คือ ไม่มีรัฐบาลกลางที่มีอำนาจ เข้ามาดูแลระบบให้เกิดความเป็นระเบียบ (order) ได้ ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น ระบบระหว่าง ประเทศจึงเปรียบเสมือนตัวกลางที่คอยควบคุมดูแลและจัดการกับปัญหาความขัดแย้งและความ รุนแรงเหล่านั้นนั่นเอง

สหประชาชาติ ถือเป็นระบบระหว่างประเทศที่มีความสำคัญระดับโลก ซึ่งได้วางหลักการ กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานในด้านต่าง ๆ สำหรับประเทศสมาชิกปฏิบัติร่วมกัน รวมทั้งด้านการแก้ ปัญหายาเสพติด ดังนั้นในการศึกษาเรื่อง “ ความร่วมมือระหว่างลาว กับ สหประชาชาติ ในการแก้ ไขปัญหายาเสพติด, ค.ศ. 1990 – 2001 ” นี้จะเป็นกรณีที่แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของหลัก การของทั้งสองฝ่ายในความต้องการที่จะขจัดปัญหายาเสพติดที่เกิดขึ้นภายในประเทศลาวให้หมด ลิ่นไป โดยผ่านองค์กรที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อให้มีหน้าที่ ทั้งโดยการลดจำนวนผู้ที่ติดยาเสพติดภายใน ประเทศลาว และด้วยการดำเนินนโยบายในการปราบปรามผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตลอดจนการสืบหาแหล่งผลิตยาเสพติด เพื่อนำมาทำลายให้หมดสิ้นไป ซึ่งแม้จะไม่สามารถกำจัด ไปได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยก็จะเป็นการปราบเพื่อมิให้มีการขยายเครือข่ายไปสู่ในรูปแบบของ ขบวนการค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ และเพื่อผลในการป้องกันอาชญากรรมอื่นมิให้ทวีจำนวน เพิ่มมากขึ้น อันเนื่องด้วยสาเหตุจากความต้องการอยากเสพยาเสพติดของผู้กระทำความผิด โดยในกรณี ของลาวนั้น มีนโยบายที่มุ่งเน้นไปที่การกำจัดการปลูกพืชเสพติด ควบคุมและปราบปรามขบวน การค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ ด้วยการสืบสวนติดตามหาแหล่งต้นตอที่มาจนถึงแหล่งผลิต เช่น ในบางแขวงทางภาคเหนือของลาวที่มีการปลูกฝิ่น พร้อมทั้งก็ยังร่วมมือกับประเทศ และองค์กรต่าง ๆ โดยเฉพาะสหประชาชาติ (UNDCP) ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด อันจะเห็นได้จากการดำเนิน นโยบายทั้งในด้านการควบคุมและปราบปราม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการให้ความ ร่วมมือเข้าแก้ไขปัญหา เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่อนโยบายระหว่างประเทศในเรื่องอื่น ๆ

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาความร่วมมือระหว่างสหประชาชาติ กับรัฐบาลลาว ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในประเทศลาว โดยผ่านองค์กรที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมและปราบปรามยาเสพติด ระหว่าง ค.ศ.1990 – 2001 ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงปัญหายาเสพติดที่เกิดขึ้นภายในประเทศลาว และนโยบาย หลักการต่าง ๆ ของทั้งสหประชาชาติและรัฐบาลลาว ที่ได้วางออกมาจนทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันได้เป็นอย่างดี โดยผ่านการดำเนินการขององค์กรที่จัดตั้งขึ้นมา เพื่อผลในการแก้ไขปัญหายาเสพติดทั้งภายในประเทศลาวและระหว่างประเทศ

1.6 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อเข้าใจถึงผลประโยชน์ที่ต่างได้รับในความร่วมมือที่เกิดขึ้น จากการควบคุมและปราบปรามการค้า การผลิต และการเสพยาเสพติดในประเทศลาว และระหว่างประเทศ
2. เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับมาตรการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาลลาว และสหประชาชาติ
3. เพื่อให้ทราบรูปแบบ และวิธีการประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรของลาว และสหประชาชาติ ในการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดในประเทศลาวในช่วงเวลาที่ศึกษา

1.7 วิธีการศึกษา

การศึกษาวิจัยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะใช้วิธีการศึกษาแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive Analytical Method) เป็นหลัก โดยวิจัยเอกสารแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

1. เอกสารราชการ ซึ่งแสดงถึงความร่วมมือระหว่างสหประชาชาติ กับรัฐบาลลาว ในปัญหายาเสพติด ได้แก่ บันทึก และ คำสั่งต่าง ๆ รวมถึงรายงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น คณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติด (Lao National Commission for Drug Control and Supervision) และ โครงการควบคุมยาเสพติดระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (United Nations International Drug Control Programme – UNDCP)
2. เอกสารอ้างอิง เช่น เอกสารการวิจัย, เอกสารข้อมูลที่ได้ทางอินเทอร์เน็ต, เอกสารโครงสร้างของหน่วยงาน ที่แสดงให้เห็นขอบเขตอำนาจหน้าที่, เอกสารสถิติเกี่ยวกับยาเสพติด, เอกสาร

ข้อมูลที่จัดส่งมาจากลาว และเอกสารโต้ตอบแสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงาน และระหว่างประเทศ

3. หนังสือ วารสาร ทั้งภาษาไทย ภาษาลาว และภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือกฎหมาย, ข่าวในคดีที่เกี่ยวข้องยาเสพติดซึ่งปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์, บทความที่เกี่ยวข้องและวารสารเผยแพร่ของหน่วยงานที่จัดทำขึ้นเพื่อการรณรงค์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

4. การสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง และมีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องของการควบคุมและปราบปรามยาเสพติด จนถึงการค้าและการประสานการทำงานระหว่างประเทศ ซึ่งได้แก่ เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการปราบปรามยาเสพติด รวมถึงผู้มีประสบการณ์ในการทำงานด้านการปราบปรามยาเสพติดร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลลาว และผู้อำนวยการคณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อกวาดกา และควบคุมยาเสพติด (Lao National Commission for Drug Control and Supervision) เป็นต้น

1.8 วิธีการนำเสนอ

เนื้อหาในวิทยานิพนธ์ จะแบ่งออกเป็น 4 บท ดังนี้ คือ

- บทนำ   กล่าวถึงสภาพปัญหาและความสำคัญของประเด็นปัญหา, สมมติฐานในการศึกษา, กรอบความคิดในการศึกษา, ขอบเขตของการศึกษา, วัตถุประสงค์ของการศึกษา, วิธีการศึกษา, วิธีการนำเสนอ และประโยชน์ที่จะได้จากการศึกษา
- บทที่ 2   กล่าวถึงปัญหายาเสพติดในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และนโยบายของรัฐบาลลาวในการควบคุมและปราบปรามยาเสพติด ระหว่างปี ค.ศ. 1990 – 2001 รวมทั้งความร่วมมือระหว่างลาวกับประเทศต่าง ๆ ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในลาว
- บทที่ 3   กล่าวถึงสหประชาชาติกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดโดยรวม และ รูปแบบและพัฒนาการของความร่วมมือระหว่างสหประชาชาติ กับ รัฐบาลลาวในการควบคุมและปราบปรามยาเสพติดในลาว ระหว่างปี ค.ศ. 1990 – 2001
- บทที่ 4   บทสรุป

1.9 ประโยชน์ที่จะได้จากการศึกษา

1. เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดที่มีอยู่ในประเทศลาว และระหว่างประเทศ
2. เป็นประโยชน์แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ที่จะสามารถใช้ข้อมูลงานวิจัยนี้เป็นพื้นฐานในการแก้ไขปัญหายาเสพติดต่อไป
3. เพื่อให้เป็นพื้นฐานแก่ผู้ที่จะทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
4. ผลงานวิจัยนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อคณะกรรมการแห่งชาติลาว เพื่อตรวจสอบ และควบคุมยาเสพติดที่มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านนี้โดยตรง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย